

Introducció a la Mosca de Sant Narcís 2020 als professionals de la sanitat que combaten l'efecte de la COVID-19.

Jaume Serra i Saguer.

Casa de Cultura de Girona, 13 d'octubre

Bona nit,

Probablement mai una Mosca ha estat tan unànime com aquesta. Un reconeixement coral, efectivament, a milers de persones que s'han deixat la pell, i no és cap exageració, exercint la seva professió de manera vocacional. Una feina consistent en cuidar i salvar la vida dels altres, feina que ja feien molt abans de la pandèmia i molt abans que s'hi pensés des dels balcons.

L'encàrrec d'aquesta glossa deu ser per què probablement soc el contagiats que els membres de la junta del Col·legi tenien més a mà. Afortunadament el coronavirus em va afectar poc d'entrada i no vaig viure en primera persona la feina dels professionals que varen estar en situacions més extremes. De totes maneres, sí que vull posar d'exemple els perfils dels que m'han ajudat des del meu diagnòstic fins avui, durant els 7 mesos i mig que fa que pateixo les seqüeles de la COVID-19.

Primer, el meu metge de capçalera del cap de Santa Clara. Sempre atent i predisposat. Un cop em va trucar per dir-me que en el seu dia lliure, a mitjans de març, havia pensat que potser tenia una pericarditis i que ja havia demanat una ambulància per què em portés al Trueta. En el seu dia de festa es preguntava per què em trobava tan malament!!!

Més endavant, una tarda que em costava respirar, va decidir que anar a l'hospital, ja desbordat, era una murga i que venia ell a casa amb una infermera, i amb els seus aparells. Quanta tranquil·litat!

Penso en la veu serena de l'epidemiòloga que no sabia com respondre a totes les meves preguntes de periodista-pacient (impacient) cada cop que trucava a casa dient-nos que havíem tornat a donar positiu... tantes preguntes amb tan poques respostes amb un virus que llavors era una autèntica incògnita.

Recordo com m'observava el personal de tot el passadís d'urgències del Trueta, quan hi vaig entrar el primer cop. Era un dels primers amb coronavirus... imagino que després ja no tindrien temps per fixar-se en els nous contagiats. Recordo la perícia de la infermera que va entrar en aquell box hermètic... perfectament equipada (com els de l'Ebola, vaig pensar) ... mentre feia la feina es dedicava a desdramatitzar sobre el que fèiem allà dins. També recordo el metge que des de l'altre costat d'un vidre, amb gestos, m'anava dient que totes les proves anaven sortint bé.

També recordo que el segon cop que vaig tornar-hi, la infermera que em va posar les vies només anava protegida per una mascareta quirúrgica i que jo no entenia com es podia haver acabat el material de seguretat en només 2 setmanes... en aquell moment vaig pensar en les retallades de les que tant havíem parlat a la ràdio... També recordo, aquell mateix dia, com la persona que em va venir a fer unes plaques sí anava protegida... em varen explicar que era d'una altra empresa i que tenia protocols i recursos diferents. Des de la finestra d'aquell box també em

vaig fixar en una senyora que estava a punt de desinfectar l'habitació del davant... vaig fabular sobre la seva feina en aquell lloc i què li devia passar pel cap quan devia tornar amb la seva família...

Recordo l'amabilitat de les persones que venien a casa a fer-nos les PCR. Amables i delicats, sempre... inclús els que venien de matinada. *"No obri, si us plau... primer ens posarem la roba de protecció... sobretot posi's la mascareta i prenguis la temperatura"*. Els primers recordaven uns nous moviments, que acabaven de d'aprendre, en veu alta... *"ara passo aquest braç per aquí i cordo sense tocar res amb l'altra ma"*. Més endavant ja s'ho sabien de memòria.

També penso en els del personal del transport sanitari... de camí a l'hospital, sempre animant *"...no serà res!"*. Recordo el dia que se'ls girava feina per què acabaven d'acomiar uns companys seus... També recordo les persones que, durant setmanes, cada dia ens trucàvem des del CAP per saber com estàvem... alguns clarament eventuals i altament voluntariosos. I als que m'han agafat el telèfon mil cops... quanta dignitat professional i paciència! Recordo els especialistes del Trueta, els de cardiologia primer i ara els de medicina interna... els experts en fisioteràpia i osteopatia... sempre atents, ajudant i predisposats a resoldre les meves pors, en qualsevol moment.

Imagino a totes les metgesses, infermers i la resta del personal de tot el nostre sistema sanitari públic o privat, als hospitals, centres d'atenció primària i residències de gent gran.. penso en les seves pors, en la seva professionalitat i en les cicatrius que els deixarà aquesta època tan desagradable.

Els periodistes compartim amb ells que la nostra és, també, una professió majoritàriament vocacional. I en aquesta crisi en concret també vàrem ser víctimes, com els científics i com el personal sanitari, de no tenir cap referència anterior per calibrar bé la seva magnitud.

Metges i periodistes compartim més coses... Iñaki Gabilondo recorda que quan els cirurgians entren en un quiròfan sempre es renten les mans, sense importar les condicions de l'hospital on operin. De la mateixa manera, diu, els periodistes també hem d'aplicar sempre un codi ètic, cívic i professional... El cirurgià fa el que toca per no contagiar els seus malalts i els informadors han de contrastar les fonts i posar barreres als continguts sensacionalistes.

Crec que en aquesta crisi majoritàriament el periodisme ha fet la seva feina. Caldria demanar disculpes pel qui hagin caigut en el sensacionalisme i en informacions gens contrastades. Sapiguen, però, que el periodisme viu moments complexos i que és responsabilitat de tots identificar entre qui aplica el codi professional i qui no.

El periodisme ha d'investigar, verificar els fets i publicar-los. El seu paper és el de posar a disposició de la societat la informació necessària per què els ciutadans, de manera lliure, puguin formar-se criteris propis sobre els afers públics. I ara, en la matèria que ens ocupa, tenim una veritable oportunitat.

El periodisme és qui ha denunciat, en les últimes dècades, el mal endèmic en que s'ha convertit l'infrafinançament de la sanitat pública catalana, de la que a principis de l'anterior dècada varen desaparèixer 1.600 milions d'euros i ha denunciat que, com a conseqüència d'això, ara encara, Catalunya ocupa les últimes posicions, tant en euros per càpita com en % sobre el PIB, en despesa sanitària pública. Els periodistes hem denunciat el problema de les llistes d'espera; la falta de recursos personals i materials; la saturació d'urgències i del sistema d'atenció primària; les agressions als metges de primera línia; o, entre d'altres, el temor que la reputada assistència sanitària del nostre país perdi qualitat.

I el periodisme, em temo, haurà de denunciar les conseqüències negatives que tindrà la recessió econòmica que ve sobre el sistema de salut,... sobre la nostra salut!

Ara fa un moment la veu en off ha parlat dels professionals que avui reben la distinció dels periodistes gironins elogiant la seva feina en passat "*van cuidar-nos..., van acompanyar..., van agafar les mans..., van plorar*". Aquest premi és pels que varen fer aquesta feina però també hauria de servir per donar-los força a l'hora d'afrontar la que hauran de fer els propers mesos... i anys.

"*Això també passarà*", vaig llegir un dels dies més foscos del mes de març. Doncs, això... això també passarà, però una part de com passi està en les seves mans.

En nom del periodisme gironí però crec que de tota la societat. Per la vostra immensa capacitat d'adaptació i resistència. Per cuidar les nostres vides vulnerables i lluitar per salvar-nos, inclús posant en perill la vostra.

Mosca de Sant Narcís 2020. La recullen, en nom de les milers de persones que formen el col·lectiu sanitari, la presidenta del Col·legi d'Infermers i Infermeres, Àlícia Rey, i el president del Col·legi de Metges i Metgesses de Girona, Josep Vilaplana.